

själva och bliva oundvikliga medel till en revolution av hela produktionssystemet.

Dessa åtgärder skola naturligtvis bliva olika för olika länder.

För de mest framskridna länderna komma dock följande att tämligen allmänt att användas:

1) Expropriation av jordegendomen och jordrättans förvandlande till statsinkomst.

2) Starkt progressiva skatter.

3) Arvsrättens avskaffande.

4) Konfiskation av alla emigranters och rebellers egendom.

5) Kreditens centralisering i statens händer genom en nationalbank med statskapital och uteslutande monopol.

6) Transportväsendets centralisation i statens händer.

7) Flera nationalfabriker och produktionsmedel; förbättring av jordbruket och uppodling av jorden efter en social plan.

8) Lika arbetstvång för alla; upprättandet av industriella arméer, i synnerhet för åkerbruket.

9) Förening av jordbruk och industri i syfte att så småningom utjämna skillnaden mellan stad och land.

10) Offentlig och obligatorisk barnuppfostran. Avskaffande av barns fabriksarbete i dess nuvarande form. Uppfostrans förening med den materiella produktionen o. s. v.

Hava en gång under loppet av utvecklingen alla klasskillnader försvunnit, och är all produktion koncentrerad i händerna på de associerade individerna, så förlorar den offentliga makten sin politiska karaktär. Den politiska makten i egentlig mening är det organiserade våldet från en klass till förtryckande av en annan. Om proletariatet under sin kamp mot bourgeoisien nödvändigt måste förena sig till en klass, genom en revolution göra sig till härskande klass och som härskande klass med våld upphäva de gamla produktionsförhållandena, så upphäver det med dessa produktionsförhållanden även villkoren för klassmotsatsen, det avskaffar klasserna över huvud och därmed sitt eget herravälde som klass.